

[Guldborg.]

ber. Nej. Men vi synes, at det er rimeligt, at landets største byggeforetagende med en omsætning i boligbyggeri på 2 milliarder kr. om året, efterhånden skulle være nået så langt, at de med 8 års varsel kunne stå på egne ben og konkurrere på byggeriet på lige fod med alle mulige andre. Det profitløse er hjertelig velkommen, hvis det giver sig udtryk i, at de heller ikke skal have fortjeneste og derfor kan lave det lidt billigere end alle andre. Er det et urimeligt krav? Hvordan vil man virkelig fra flertallets side få folk til at forstå, at den første forudsætning for socialdemokratiet var, at det, der skulle ske med hensyn til husleje og parcelhuse, skulle bruges til også at betale til dette?

Jeg tror godt, man ude omkring i befolkningen vil kunne forstå, at efterhånden som indkomsterne stiger og inflationen fortsætter, kommer der også en vis udvikling i boligudgiften. Den er behersket og begrænset af de høje skatter, det er vi alle sammen klar over. Men det tror jeg godt man kan forstå, hvis det bare er inden for rimelige grænser. At der derfor er nogle problemer med huslejeudviklingen, og at der kan være nogle problemer for parcelhuse også, tror jeg man kan gå ud og få folk til at forstå. Det skal bare være rimeligt.

Men der er én ting, jeg ikke tror de vil acceptere, og det er det, der nu laves fra flertallets side, det, at der skal lægges ekstra på i husleje og tages ekstra penge ud af parcelhusene for at levere en direkte eller indirekte støtte på mellem 450 og 1.050 mill. kr. om året, så at de sociale byggeselskaber kan have en særstilling, bygge med en finansiering, som andre ikke kan få, og få dækket deres underskud, mens alle andre i øvrigt naturligvis bør passe sig selv og gå nedenunder og hjem, hvis de ikke kan klare sig. Det tror jeg ikke folk kan tage. Det tror vi i hvert fald ikke i venstre, og det er grunden til, at vi ikke kom længere i de forhandlinger.

Desværre må jeg sige, at alt, hvad socialdemokratiet har foretaget sig på det boligpolitiske område i den periode, der er gået forud for disse forhandlinger, alle de panter, de har sikret sig, peger i den retning. I det lange løb bliver det ikke ved at gå. De sociale selskaber er en stat i staten. Det bliver ikke ved at gå i det lange løb. Man kan ikke

have en så stor omsætning liggende uden for dette folketings direkte kontrol — offentlige tilskud af dette omfang, og styret i hvert fald hidtil på den måde, at når det går galt, havner regningen herinde, og så skal man finde ud af, hvor man kan skaffe pengene fra.

Det er ikke nogen modstand mod socialt boligbyggeri. Det er hjertelig velkommen, hvis det vil konkurrere på lige fod. Og det er heller ikke at gøre dette til et hovedspørgsmål. Hovedspørgsmålet lå i at få ordnet problemerne på huslejeområdet og få afviklet parcelhusproblemerne og alt, hvad der lå af restriktioner. Men vi stillede et meget, meget afgørende spørgsmål til socialdemokratiet: er det så vigtigt for jer at sikre fremtidig støtte i hundredvis af millioner kroner til landets største byggeforetagender, at I vil lade forhandlingen springe på det? Da svaret var ja, sprang forhandlingen, og derfor blev der ikke mere ud af det.

Dahlgaard: De forskellige ordføreres udtalelser giver mig ikke anledning til bemærkninger, men jeg har et par enkelte bemærkninger til boligministeren.

For det første må det nok beklages, at boligministeren ikke deltog i det radikale landsmøde. Det er måske noget, vi bør lave om på ved lejlighed. Men jeg kan da fortælle boligministeren, der interesserede sig for, hvad der foregik dér, at når det drejede sig om boligpolitikken, var der ingen, der var i tvivl om to ting. Man var ikke i tvivl om, at det var det radikale venstres forslag, partiet skulle arbejde for, og man var ikke i tvivl om, at det ikke var boligministerens forslag.

Så var boligministeren inde på noget med taktik under forhandlingerne. Ja, hvis det skal karakteriseres som taktik at orientere en ny forhandler fra socialdemokratiet om en radikal boligpolitik, som er velkendt af dem, der gennem længere tid har deltaget i drøftelserne, så har der altså været taktik. Hvis det skal være taktik at fastholde de synspunkter, som man stedse har trukket frem som essentielle for sig også under forhandlingerne her i folketinget, så er der tale om taktik.

Men det spørgsmål, der stadig står ubesvaret, er: hvad ville regeringen og socialdemokratiet egentlig med 15 mands udvalget?